

работа и се прибралъ въ вилата на единъ свой приятель, която била всрѣдъ лозята край Букурещъ. Двама българи лѣкари постоянно го посещавали, и наглеждали. Освенъ тѣхъ го посещавали и други българи. Салонътъ на вилата постоянно билъ пълненъ съ гости — войводи, четници, българи-търговци, градинари и др.

Всички опечалени очаквали смъртта на този великъ българинъ, а той до последната минута на живота си, отъ смъртното легло, продължавалъ да ги разпитва за народнитѣ работи, за неговитѣ вѣрни войводи Тотю и Хитовъ, които по това време били съ четитѣ си въ България.

Презъ м. октомврий 1867 год. Раковски предава Богу духъ. Склопява за винаги очи великиятъ синъ на България, който даде живота си за нейната свобода, безъ да я види свободна. Миръ на праха му!

„Раковски бѣше юнакъ, решителенъ и постояненъ. Той имаше неустрашимо сърдце, веселъ духъ и бѣше много работливъ и неуморимъ. На гледъ бѣше хубавецъ — съ високъ ръстъ, здраво тѣло, черна коса, черни огнени очи, черни вежди и високо чело. Говорътъ му бѣше гладъкъ, привлѣкателенъ и убедителенъ . . .“ разказва единъ отъ неговитѣ приятели.

Раковски умрѣ много младъ — едва на 46 години. На погребението му присѣжествували всички българи въ Букурещъ — приятели и неприятели. Присѣжествували сж и много видни ромънци и нѣкои представители на другитѣ държави.

Когато умиралъ, Раковски е казалъ: „Азъ съмъ българинъ, служихъ на България, и моля прахътъ ми да бжде отнесенъ въ моето отечество, за да се не смѣсва съ праха на другия народъ“.

Презъ 1885 г. коститѣ му се пренесоха въ България.

Раковски остави своето име въ българската история. То ще се помни докато пребжде българскиятъ народъ. Нека неговиятъ примѣръ да служи за поука на всѣки българинъ, за да знае, какъ се служи на отечество и народъ.

Д. Чолаковъ